

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 9529/2023
18.05.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Радославе Мађаров, Весне Станковић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Растко Поповић адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Високи савет судства – Привредни суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гжрр 327/22 од 29.12.2022. године, у седници већа одржаној дана 18.05.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гжрр 327/22 од 29.12.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гжрр 327/22 од 29.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гжрр 327/22 од 29.12.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду Прр1 404/21 од 26.05.2022. године у другом и четвртном ставу изреке којима је делимично усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року исплати тужиоцу износ од 408.260,96 динара, са законском затезном каматом од 04.06.2021. године до исплате и да му надокнади трошкове поступка у износу од 45.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, благовремено изјавила ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

Тужилац је поднетом тужбом тражио накнаду материјалне штете у висини новчаног потраживања из радног односа са стечајним дужником „Минел – електромонтажа“ АД Београд, утврђеног у поступку стечаја означеног привредног

друштва, настале повредом права на суђење у разумном року утврђеног правноснажним решењем стечајног суда Р4 Ст 314/20 од 11.05.2020. године. Поступак стечаја отворен је решењем Привредног суда у Београду Ст 274/12 од 08.06.2012. године и у том поступку тужиоцу је, закључком Ст 274/12 од 20.11.2012. године, признато новчано потраживање у висини неисплаћених зарада за период од септембра 2009. године до децембра 2011. године, увећаног за затезну камату обрачунату пропорционалном методом до дана отварања стечаја. Стечајни дужник је као друштвено предузеће продат у поступку приватизације – уговором од 22.11.2007. године, који је раскинут пре отварања стечаја (одлука о раскиду уговора донета је у јануару 2011. године).

Одредбом члана 31. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да странка може да поднесе тужбу против Републике Србије за накнаду имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року, у року од једне године од дана када је стекла право на правично задовољење. Према трећем ставу те одредбе, одговорност Републике Србије за имовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року је објективна.

У пракси Европског суда за људска права – предметима у односу на Србију, изражен је став да за неисплаћена потраживања запослених према друштвеним предузећима и предузећима са претежним државним капиталом као субјектима под контролом државе, досуђена правноснажним судским одлукама која су у извршном поступку остала ненаплаћена дужи временски период, одговара Република Србија из сопствених средстава (Р. Качапор и друге подносиоце представке против Србије, број 2269/06; Црнишанин и други против Србије, број 35835/05 и друге). У пракси истог суда, држава је непосредно одговорна за дугове предузећа под државном управом, чак и када је предузеће радило као приватно лице када је неизвршена судска одлука постала правноснажна, ако је приватизација у питању касније поништена (Маринковић против Србије, број 5353/11).

У конкретном случају, тужиоцу је признато новчано потраживање из радног односа са стечајним дужником, у односу на којег је пре отварања стечаја поништен уговор о његовој приватизацији као друштвеног предузећа. Због тога тужена одговара за новчано потраживање тужиоца ненаплаћено у стечајном поступку, иако је оно настало док је стечајни дужник пословао као приватизовано предузеће, с обзиром да је утврђена повреда права на суђење у разумном року. У признато новчано потраживање, досуђено тужиоцу у овом спору као накнада имовинске штете због повреде права на суђење у разумном року, урачуната је и затезна камата обрачуната применом пропорционалне методе на износ главног дуга до дана отварања стечаја.

Из наведених разлога, по оцени Врховног суда, о посебној ревизији тужене није потребно одлучивати ради уједначавања судске праксе нити ради новог тумачења права. Пошто у овом спору нема ни правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, то је применом члана 404. ЗПП одлучено као у првом ставу изреке.

Ревизија тужене није дозвољена ни на основу члана 403. став 3. ЗПП. Према тој одредби, о дозвољености ревизије одлучује се према вредности предмета спора побијаног дела. Вредност предмета овог спора у побијаном делу износи 408.260,96

динара и очигледно је нижа од динарске противвредности од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе која је по наведеној одредби меродавна за дозвољеност ревизије.

Због тога је, на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**